

El rastre del pas del temps

INSTANT / INSTANTÀNIES.

— Tens a punt l'invent màgic que em tornarà tots els cabells que he anat perdent? -pregunta el David intrigat.

— Avui sí que el tinc! Només falta que el teu fill es deixi tallar el cabell ben curt i tot el que sobri serà per tu! -exclama el barber mentre treu les tisores, mirant de reüll el menut.

L'infant se'ls mira amb cara d'espant i es tapa el cap amb les mans. El pare del nen, David Iglesias, pica l'ullet al seu fill. «Tranquil encara et queden molts anys per lluir la cabellera», diu Iglesias. El barber, Josep Cabañero, fa una festa a la galta del nen i desvia la mirada a la finestra. La pluja marca el ritme del silenci. Els vidres fumats de la barberia de la plaça Major queden esquitxats, plens de gotes. Cabañero continua amb la mirada lligada a l'exterior. La finestra de la barberia ha estat el seu mirall de la ciutat des de la joventut. Un mirall que li permet observar el rastre que deixa el pas del temps a Manresa. Mentre ell dona vida a unes parets amb més de cent anys d'història. Un espai que transporta al passat.

Per cada racó de la barberia s'escampen detalls empolsinats de temps. Una rajola encetada, tres cadires de fusta i un escampall de productes i estris que s'utilitzaven fa generacions. La cadència de la barberia s'assimila al pas de les pàgines d'un llibre llegit sense pressa. De fet, la primera pàgina de la història de la barberia es va escriure a finals de segle XIX. I la família de Josep Cabañero no va començar a protagonitzar-la fins a mitjans de segle XX. Des d'aleshores, Cabañero ha vist créixer famílies senceres. «Vinc aquí des que tenia setze anys i ara hi duc el meu fill», explica David Iglesias. Considera que l'essència de la barberia s'ha mantingut, malgrat el pas dels anys, «però l'únic que ha desaparegut és la imatge del Josep i el seu pare (Lluís Cabañero) treballant junts», explica. «El pare em va ensenyar a escoltar la història de cada persona», sosté Cabañero. Explica que mai no s'ha sentit atrapat dins de la «perquè cada persona t'obre un món i aquí visc sense presses ni estrès».

Una fotografia en blanc i negre, penjada en una de les parets, mostra una imatge de la barberia durant els primers anys. Cada objecte que apareix en la instantània persisteix en el present. «Vull mantenir-ho tot com el primer dia», remarca el barber assenyalant tres cadires de fusta que tenen més de cent anys. «Mantenir-les té un cost bastant elevat, perquè sovint les he de dur a restaurar, però són una part de l'ànima de la barberia», diu Cabañero. De fet, el barber comenta que diversos comerços que també feien esforços per mantenir l'essència han hagut d'abaixar la persiana. «Miro per la finestra i veig buidor», explica. «S'haurien d'escoltar més a les associacions de veïns, però el problema és que governi qui governi s'obliden dels petits detalls i busquen deixar petjada», considera.

El barber encara mira la plaça a través del vidre. «El futur d'aquesta casa és incert», diu sospirant. L'infant continua tapant-se els cabells amb les mans. «Tranquil, encara et queden anys abans no et comencin a caure», comenta el barber mentre es toca els seus cabells emblanquinats. Iglesias també es passa la mà pels fràgils pèls que li queden. Tots dos es posen a riure una bona estona i el nen se'ls mira estranyat. «Les persones envellim i els cabells es tornen blancs, però això no vol dir que deixem de ser boniques», li diu el pare al nen. També, encara que s'hagi arrugat i tingui els cabells de color fum, la barberia continua viva amb el mateix esperit.

Foto: Francesc González (Instagram: [@tupaker](#))